

Sanne historier fra virkeligheten

«Det var en gang et menneske» er et teaterstykke jeg trodde jeg ikke likte, men som jeg elsker.

TEATER FESTSPILLENE

«Det var en gang et menneske»

Den Nationale Scene

Historiefortellere: Ann-Kristin Bjerkenes, Marina Hansson, Sidsel Kalland Haugland, Vibeke Koehler, Gro Siren Andal, Klaus Jørgensen, Elise Karin Corneliusen, Karina Bjørnes, Morten Brunsberg Refsli, Anne Sofie Tveit og Cecilie Bartnes.

Vibeke Flesland Havre, manus, regi
Anders Hasmo Dahl, dramaturg
Silje Sandodden Kise, scenografi
Gunnar Innvær, lyddesign
Marte Elise Stormo, lysdesign

FOLKETS FESTSPILLSCENE på Lille Scene utforsker de alternative dramatiske fortellingene. Under Festspillene i 2014 satt regissør og skuespiller Vibeke Flesland Havre på Festplassen og snakket med folk.

Flere av historiene hun samlet inn utgjør den times lange forestillingen «Det var en gang et menneske».

Det er mange fallgruver ved fremvise og fremføre «levd liv», «sannhet» og «ekte historier» på scenen. Jakten på de gode fortellingene og menneskene bak kan fort bli enten platt, sentimental eller romantiserende. Det har lett for å bli flaut.

Det er ikke en ny idé å la folk som ikke er skuespillere komme til scenen med sine erfaringer og det finnes flere eksempler der for eksempel prostituerte, folk med Downs syndrom eller akademikere for den slags skyld, er blitt plassert i en ny kontekst på teaterscenen. Det finnes mange som utforsker autensiteten på scenen.

SCENEROMMET forestiller en nattklubb med rødt fløyelsaktig stoff, flere småbord, en liten scene med piano og en mikrofon. De elleve historiefortellerne utgjør gjestene på puben. De forteller små snutter om sine liv rett ut mot publikum og tidvis også i dialog med hverandre.

En av de eldre kvinnene på scenen er pyntet med boaer og fjærpyrd. Hun forteller om da hun var liten jente. Bestevennen

hennes døde hjemme hos dem etter at hun falt i trappen. Hun forteller om hvordan hun selv i etterkant ble fryst ut og kalt morder som bitte lite barn. En annen forteller om hvor god mor hun er, men at hun savner noen å være med. En forteller om forelskelse og en annen om troblete kjærlighet.

NOEN AV TINGENE de prater om er helt hverdagslige historier, mens noen handler om det å miste et nyfødt barn, Aspergers (og hvor kjøpt det er å få diagnosen Aspergers light. Hadde det enda bare vært «ekte» Aspergers) eller jobb.

De går inn og ut av ulike roller og versjoner av seg selv, og alle har ulik «spillestil». Det er det som er forestillingens absolutte styrke: Man får se så ulike nivåer av spill, innlevelse og fortellerkunst. Det er dirrende stram energi og massevis av sjarmerende nervøsitet i luften som kler formen fullstendig.

Tekstene er også virkelig fine, og blandingen av sang, musikk og fremførelse av tekst er svært velfungerende. Prosjektet fremstår som sympatisk og ambisjonen om å åpne opp normalitetsbegrepet er vellykket.

DET ER NOEN virkemidler som jeg vanligvis ville tenkt var altfor mye, som for eksempel de to som snakker om at de drømmer om å være ballerina, eller hun som vil være hvit brud med englevinger og litt senere kommer ut på scenen i disse kostymene og kikker drømmende ut på publikum.

Denne gangen er det derimot ikke mye, men får meg til å tenke at jeg ikke må begynne å grine (for det kanskje ser merkelig ut med anmeldere som sitter på første rad og griner). Dette er først og fremst historiefortellerens forestilling. Alle personene på scenen formidler både gode og triste ting med massevis av humor og åpenhet, flere er både blyge og krye samtidig på scenen og i dette spenningsfeltet oppstår det en helt spesiell stemning i rommet.

Planene om å gjøre dette til en årlig hendelse under Festspillene fremstår for meg som en åpenbart god plan etter å ha overvært del 1.

CHARLOTTE MYRBRÅTEN

Anmelder

